

»So mikið er skrivað, so mikið er talað...« um at nýta summar-fríloturnar til ferðir innanoyggja fyrri at læra landsins náttúru og vakurleika at kenna til fullnar.

Men ein kann spyrja: Er nóg mikið talað og skrivað um hetta evnið? Ganga ikki enn mong ung í stórbygdini og dreiva sær frílotur burtur, sum tey kundu nýtt til at læra landið at kent? Tað var teim ólíkað betur, um tey, sum kanska hava arbeið sitt árið runt á einum kontóri, fóru út í náttúruna og har styrktust bæði líkamliga og sálarlíga til at tíkið við aftur, tá arbeiðið skuldi takast upp aftur.

Væl hevur hetta summarið verið eitt hitt vánalagasta, hval lýðka og góðveðri viðvíkur; men góðar lotur hevur tað havi, og góð summor hava verið og koma væl aftur.

Mong eru tey, ið nýta summar-frítið sína til at vitja vinir og ættarfolk í øðrum bygdum; men ferðir teirra verða ofta so gott sum ein ber inniveran. Tí blóðskapurin er mangastaðni so óforur, at tey mega vitja inn í nærsagt hvørt hús í bygdini.

Stundir til at leita sær niðan á fjøllini verða tí helst ongar. Og kanska summi heldur ikki hava stórri ans fyrri náttúruni enn so, at teim ikki kemur annað til hugs, enn at so eigur at vera. Stutt samandrigið verður ferð teirra henda: Umborð á postbátin til —vík, mangar hugnaligar vitjanir hjá vinfólki og skyldfólki, í síðstu lotu ein stuttan túr út móti ella út um eingjargarðin og so umborð aftur á postbátin.

Viðføra okkara var alt ov stór: Tjald, klæðir, gummistívar, kókitil, proviantur, teppir og sovposar, tráður o. a. til sflaveiði. Vit hugsadu ikki um orð Bjørnsens sála:

»Nár du vil pá fjeldsti
og skal nisten snore,
læg sá ikke mere i,
end du let kan fore...«

og hetta kom okkum aftur um brekku.

Sjálvandi nýttu vit hálvan dagin at draga alt hetta skramblið til bátin, ein tristur við motori.

Um 4-tíðina logdu vit frá landi. »Ferðasællanin« var: Tórs-havn—Eiði.

»Allar ættir liggja út av Kollafirði,« so har fingi við byrd; seglið hevði hagartil hingið dovísligt niður við mastrini.

Vit fóru upp á land við Áir at hyggja at einum lítillum finn-hvali, teir høvdu tíkið upp fyrr á degnum. Hadaði hildu vit so avstað aftur. Frálíkt gekk norður eftir, og brátt vóru vit norðuri við Streym. Hvørgin okkara hevði siglt her áður, og lótu vit tí bátin ganga við so lítillari ferð, sum motorurin loyvi, meðan annar stóð frammi og skimaðist við. Vánaligur vegur og dýrur túrur, 4½ kr. fyrri ein túr, sum kortini skuldi gerast.

Á vatninum vóru nakrir bátar, ið vanliga verða nýttir at flyta torv við. Tveir teirra eru avkutaðir og galvur settur í; teir

vert — tó, tarin var nógur at siggja. Vit høvdu sjálvandi hildið skeiva leið, sum einhver kann ætla: innafyrri Kjøthólm.

Lagt varð at landi á Norðskála. Hadaði telefoneraðu vit heim og søgdu frá, at spádómurin ikki var gingin út: Vit høvdu ikki forkomið okkum um Streym-in. — Rættir menn, vit! kundu tey væl fata.

So seglið aftur »á kassan«, og brátt vóru vit á Eiði. Har varð báturin tikin upp; men nú rann okkum í hug, at viðforin var heldur rúgvismikil og tung at bera suður á vatn. Vit valdu tí at fara cystur — ella kanska tað var norður, tað veit eg líka — á Mol og reisa tjaldið við lítt litla vatnið har, tó at Eiðismenn spáddu okkum at verða króktir. Tað skuldi vera sjaldan, sál rannu niðan á hetta vatnið, og húsil vóru har eingi.

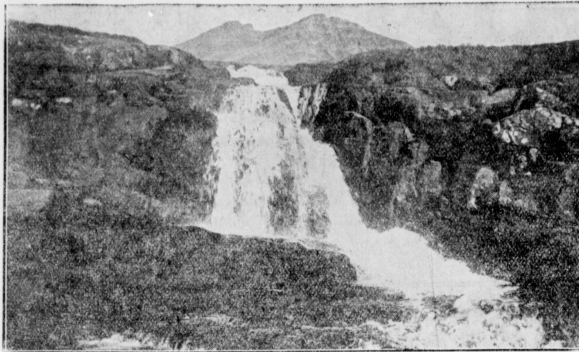
Vit lagadu so okkara marghátligu viðføru uppá okkum — vóru óivað ein láturlig sjón — og knossaðu oman at vatninum, har vit fingi reist tjaldið, áðrenn dimmið reiðiliga seig niður yvir.

So varð farið at kókkast. Kaffið fall okkum frálíkt. Ein tilroynd at sova miseydnaðist — her svari eg bara fyrri meg, tí lagsbróðir mín sovnaði skjótt — eg lá leingi og lýddi á suðið frá aldunum, ið smugu sær niðan millum malargrótið, brim kundi tað sanniliga ikki nevast. Í lýsingini gjørdi eg mær tráðuna til og fór at royna. Eg royndi í tryggjar tímar. Við tað at mær lítið dāmar skrogg, skal eg ikki nevna talið á teim sílum, ið hesar lotur máttu lata lív — tað var eingin rekord — tó er vert at nevna, at eg sá ein lítlan áll.

Eg vakti so lagsbróðirinn, og hann fór at royna, meðan eg svar nakrar tímar. Um hann hevði avreitt veiðuna, veit eg ikki; til »húse« varð einki borið. Um miðdagin gjørdi vit okkum til at flyta suður á Vatn. Vit fingi ein bil, ið flutti torv hadani til Eiðis at taka okkum og allar okkara ymsku greiður við. Vánaligur vegur og dýrur túrur, 4½ kr. fyrri ein túr, sum kortini skuldi gerast.

Á vatninum vóru nakrir bátar, ið vanliga verða nýttir at flyta torv við. Tveir teirra eru avkutaðir og galvur settur í; teir

ÚTILOGUMENN

verða vanliga nevndir reyvarnar. Annan henda høvdu vit biddað okkum rættin til at nýta. Vit fluttu so viðføru okkara eftir vatninum á flotuna fyrri sunnan — hugsi eg —, har vit reistu tjaldið. Her var hópur av fólki at siggja, tey bóru torv oman at vatninum. Her frættu vit, at neytini lógu í einum dali omanfyrri okkum, og at tarvurin ikki júst skuldi vera í heilt góðum skorum — tað høvdu vit tó frætt niðri í bygdini eisini. Vit »strammaðu okkum uppe«, náh, tarvurin — tað mundi ikki fara at bila. Og tað gjørdi tað heldur ikki. Vit sóu hann ongalíð; men hvor kundi vita tað. Vit gjørdi av, at nátt sum dag mátti altíð annar vaka. Hvor víð so vandi verða tarvamatur?

Nú skuldi veiðast. Men heldur ikki her tókst at vera nóg til. Seint á kvøldi fingi vit trý — — ja, lat meg siga sál, hóast tey ymsastaðni høvdu verið nevnd »pissufrensar«.

Og harvið vart. Vit flugu einki dagin eftir. Móti kvøldi typtist primus, og vit høvdu sjálvsagt ikki nakra reinsaðið við, so vit máttu biðja torv og kynda eld. Tað bar væl til; men ein ramur torvroykur gekk nú at øllum, vit kókaðu.

So kom náttin. Eingin talaði um tarvin. Men báðir mundu hava hann í huga. Eg átti frí-vakt til kl. 2 og legði meg. Nú bar væl til at sova. Vektarin gekk kring tjaldið, so fáran var ikki stórus.

Tað vil so vera, at ein verður illa hýrdur, tá hann verður ryktur upp úr fasta svevni kl. 2 á nátt; men har hjálpti einki, upp mátti eg at taka vakt mína.

Eg gekk »á vekte« í tryggjar tímar. Í fyrstuni var myrkt, men so tók á blána í eystri, og fuglarnir fóru so við og við at láta. Hetta var ein herlig lýsing. Seint gloygni eg fjøllini, so vókur tey eins og vóðu nærri og nærri, so hvørt sum dagnaði. Sera vakur var Slettaratindur á at líta henda morgun.

Men so gjørdi hann vind, og vindurin vaks í hvorjum. Tá vit logdu til merkis, at torvfólkið ikki kom í hagan, grunaðu vit, at hetta var upp undir illveður.

Vit royndu at fiska, men vindurin var so nógur at vatninum,

at ikki bar til. Hildu vit tað tí vera best at sleppa okkum heim aftur, áðrenn reiðiliga gjørdist. Skjótt fingi vit skrumblað alt saman og róðu um vatnið. Høvdu vit ikki havt tvinnar árar, hevði illa borið til. Aftaná, at vit høvdu líkið bátin upp á sandin, fóru vit til gongu.

At bera viðføru okkara norður til Eiðis kundi vera óvikið av tí góða. Nei, oman at strondini sum skjólast, so kundu vit altíð taka hana inn í bátin á suðurferðini.

Einaaðni, vit hvíldu, raktu vit við, at hagin var svartur av berjum — svarther og bláber — og vit hentaðu í ein handavending uppi eina mjólkaflosku, ein litur.

Viðføruna settu vit á ein vakran sand, har áin, ið rennur úr vatninum, finnur sjógvín.

Til gongu til Eiðis fram við bakkanum.

Nú fór at kennast úr honum. Vit fóru inn á gólvið hjá kunningum á Eiði, og meðan vit sótu har, tók til at regna reiðiliga illa. Nú var at bera skjótt at, um vit skuldu gera okkum vónir um at koma til Havnar henda dag.

Brim var ikki men tó skvatlugt fyrri Eiðishamri. Vit fingi í øllum góðum flotað bátin. Men nú stóð í botni: Vit fingi ikki motorin á gongd, um vit so stóðu á høvdu sum á fótunum. Leiðini vóru smeltað á norðurferðini.

Tó at vindurin lá norður eftir sundinum, hildu vit okkum til at fara undir andróðurin, kanska fyrri ein part tí at óll útgerð okkara stóð niðri í fjøruni har suðuri. Bert tveir vóru áramar. Vit strevaðu okkum suðurá, nangan í ivi um, hvønn vegin tað gekk, meðan mangur sveitadropin blandaðist við regnið. Umsíður høvdu vit strítt okkum suður á sandin og fingi viðføruna inn. Meðan vit lógu inni á hesum barninum, taldi eg ikki minni enn 11 árablóður á hondum mínum. Men »ein sjómaður« er aldri ráðleysur, eg helt sær linar við smórlíka, og ikki ein av teimum brast, tó at nógvar áratokini vóruð tikið seinni.

Vit knossaðu okkum suðurvíð landinum. Um tangarnar var tað ikki meir enn vit vunu,

men á bormunum fingi vit oftast hvítt okkum eitt sindur.

Tó vunu vit ikki suður til Ljósáir. Eg orkaði umsíður ikki meir, og vit tóku bátin nakað upp, somikið at kjórlurin allur tók, í einum gjáarkjaffi, har sandur var fyrri. Eg varð verandi efilri hjá bátinum, meðan lagsmaður mín fór til gongu til Ljósáir at royna at fáa bát, ið kundi sleipa okkum nakað suður, helst til Áir, har vit átlaðu okkum at verða um náttina.

Har var eingin bátur at fáa — teir vóru á síldaveiðu sunnan Streymin. So hevði hann telefonerað til grannabygðinar; men eisini hadani vóru bátarnir á síldaveiðu. Teir væntaðust tó skjótt aftur, og so skuldi ein teirra nokk koma eftir okkum, varð sagt. Á telefonstöðini við Ljósáir hevði hann fingið ein heitan drekamunn, og til mín hevði hann við sær ein litur av mjólk, ið kom serdeilis væl við, tó at mær annars ikki fellur mjólk.

Regnið gjørdist grovari. Vit funnu okkum skjýli og biðaðu. Nú einaferð mær var hyggjandi upp, siggi eg eina konu koma oman móti okkum. Tað var hon, ið hevði telefonstöðina við Ljósáir. Hon hevði gingið henda langa veg í regni og ruski fyrri at siga okkum, at eingin bátur kom eftir okkum, tí teir hildu veðrið vera ov vánaligt fyrri sunnan. Hon beyð okkum at gista hjá sær, men vit hildu okkum klára okkum í tjaldinum og takkaðu annars fyrri tað góða tilbøðið. Bátin máttu vit tó fáa drignan á betri stød er har, hann stóð, og gjørdi av, at nú vit høvdu fingið so góða hvíld, kundu vit tað sama rógva hann til Ljósáir.

Nú vóru vit so mikið styrktir og hvíldir, at vit komu til Ljósáir ultan stórri vansar. Men ófýsið var veðrið, og vit komu at hugsa um, at óhugnaligt vildi tað verða at liggja kaldir og í slavnun klæðum í tjaldinum eina illveðursnátt, so vit gjørdi av at biðja konuna um loyvi at sova í teppum á gólvinum í húsi hennara, hvat vit eisini fingi lyfti uppá, áðrenn hálvtalað var orðið. Annar okkara kundi enn tó fáa song, sum vit við tókk tóku ímóti.

Vit svóvu væl alla náttina og vaknaðu styrktir og væl hýrdir seint á morgni. Veðrið var nú gott og tað var meira hugnaligt at halda avstað aftur. Aftaná at hava fingið morgunmat fóru vit avstað aftur.

Vit settu segl. Vindurin var lítill, bert ein und; men tað fall okkum ikki inn at leggja ár út. Suðurá bar kortini.

Á Norðskála truffu vit ein Havnarbat og fingi hann at taka okkum suður. Tað er væl altíð eitt sindur snópsligt at verða sleipaður heim aftur; men tað fór at verða harvið.

Vit komu til Havnar í øllum góðum. Og tað má eg siga, nú eg eftirsíðan hugsi um hesa ferð, at eg eri vælnoyddur við hana sum heild. Ein fær stundir